

Felugrott, feltépte a jeges ablaktáblákat, széttárta ölelésre a karjait s felcsillanó, könnyes szemekkel zokogta bele boldogan a tomboló éjtszakába :

— Úgy-e átázott a ruhád? Átfáztál úgy-e? De ne félj, ne... itt benn ügyis túlságosan forró... gyere ide, ide hozzám, én ügyis majd elégek...

És az országutak kóbor kis hegedűse úgy hullajtotta oda fejét halálos lázalmában az ablakpárkányra, mintha Krisztus keble lett volna s két karját úgy fonta rá az ablak fájára, mintha az Isten-embert ölelné.

Kinn vihar-harangok csattogtak, bűgött a szelek száztorkú orgonája s éjfélimeséről hazatérő szánok csengőiből karácsonyi ének csilingelt be hópihéek szárnyán a szobába...

Igy aludt el: fejét Krisztus kebelére hajtva... Körülötte fehér angyalok állottak s teleöntötték a szívét nyárral, meleggel... s repült velük színekre bomló illatos rétek felett, ahol minden bokor enyhe szállás a hajléktalan vándornak, erdők zöld rengetegeibe, ahol a fákról kenyér-gyümölcsök mosolyogtak hivogatóan rá... repült a kék égboltozatú égi palotákba, ahol hegedűje húrjain soha nem hallott, gyönyörű melódiák éledtek...

Csanádi Balogh István.

HÜVELYK MATYI.

Egy kis levél akadt kezembe,
kihúzták a földből szegényt.
Egy fa alatt bujt meg szerényen,
nézte a pirkadati fényt.
Mutatóujjainak fele
levele-szára-gyökere...
A föld alól ki húzta ki?
Ártatlan kis Hüvelyk Matyi!
Pápaszemem két csontkorongja
fölelhajol s üvegen át
modernül kísérletre vonja
a föld kis egyszerű jiat.
— A rózsaszín kocsányka itt
halványsárgára változik,
fent zöld levél piros erekkel...
Játszom vele mint kiskgyerekekkel.
Már nem is zöld levél, hanem
az én kis alvó életem!
És arra gondolok: Minek
szánom e lényt, mely itt piheg?
Magamat szánom benne én,
magamat szánom levelén,
magamat szánom zöld mezében,
magamat szánom gyökerében...
Kezemben tartom, forgatom
s a könnyemet rá csorgatom.

Debrecen.

Gulyás Pál.